

Nr 2, Juni 2015

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Det har varit val i Israel. Det har väl inte undgått någon att Netanyahu blev återvald som statsminister. Detta trots att högern gick bakåt. Många tror att hans vinst berodde på sista minuten utspelet att han inte kommer att tillåta bildandet av en palestinsk stat. Netanyahus regering är full av ministrar, som inte vill ha någon palestinsk stat. Därför har BDS, det palestinska icke-vålds initiativet, blivit den israeliska regeringens främsta hatobjekt. Det går inte en dag utan att nya incidenter av trakasserier, hot och t.o.m. våld mot BDS-anhängare rapporteras. Och Ship to Gaza seglar vidare. Nu är Marianne av Göteborg i Medelhavet och vi följer dess seglats med spänning. The Freedom Flotilla betår av minst 3 båtar. På båtarna finns aktivister och VIPs från ca 20 länder. Från Sydafrika i söder till Norge i norr från Canada/USA i väster till Indonesien i öster.

CHEFREDAKTÖR JAKUB SREBRO

NYHET! JIPF-BLADET I DIN MOBIL/DATOR/SURFPLATTA

Till alla våra läsare!

**Vill du slippa få hem JIPF-bladet i pappersform?
Fortsättningsvis kan du få den som pdf-fil istället.
Skicka bara ett e-mail till redaktionen@jipf.nu.
Shalom önskar Redaktionen för JIPF-bladet**

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Israels 34e regering, Jakob Srebro (2), Partierna i Knesset (8), Det israeliska samhället är inte extremt..., Avi Shavit (11), Ayman Odehs jungfrutal i Knesset (13), Israels nya vice utrikesminister: 'Detta land är vårt. Hela landet är vårt' (18), Nedslag från JIPFs resa till Israel/Palestina, Maria Bergom-Larsson (19), Därför seglar vi igen, Ship to Gaza (24), Nu är det demokrati eller apartheid, Dror Feiler (26), Adaktusson vill inte att blockadens konsekvenser ska synas i media, Staffan Granér m,fl, (27), FN utredning fördömer Israel för anfall mot FN-skolor under Gazakriget, Peter Beaumont (29), Ny rapport redovisar i detalj hur israeliska soldater dödade civila i Gaza: det fanns inga regler, William Booth (31), EU's utrikesministrar yrkar på att varor från Västbanken ska märkas, Itamar Eichner (33), Brev till Federica Mogherini, European Eminent Persons (35), "Att bojkotta keso är tillåtet men inte om den kommer från bosättningarna", Gush Shalom (36), Det är dags för FIFA att visa Israel rött kort, Gideon Levy (38), Netherlands to publish new policy on pension payments to citizens living in settlements, Herb Keinon (41), Pax Christi favors recognition of Palestine (42) JIPFs handlingsprogram (44)

Israels 34e regering

Prime Minister Benjamin Netanyahu (Likud) : *"I think the Israeli people understand now what I always say: that there cannot be a situation, under any agreement, in which we relinquish security control of the territory west of the River Jordan."* (Times of Israel, 7/13/14)

Defense Minister Moshe Ya'alon (Likud) : *"It is time to free ourselves of the concept that everything leads to a framework that is called a state. From my standpoint, they can call it the Palestinian empire. I don't care. It would basically be autonomy."* (Jerusalem Post, 10/17/14)

Finance Minister Moshe Kahlon (Kulanu) is a former Likud member who took a break from politics in 2012 before forming his own party in the recent election, running on a socio-economic platform.

Education Minister Naftali Bennett (Jewish Home: *"Israel cannot withdraw from more territory and cannot allow for the establishment of a Palestinian state in the West Bank."* (New York Times, 11/6/14)

Justice Minister Ayelet Shaked(Jewish Home): *"We should manage the conflict and not give up on any centimeter of land. Yes, it's not perfect, but it's better than any other alternative."* (Jewish Telegraphic Agency, 2/3/15)

Interior Minister Silvan Shalom (Likud) will also serve as vice prime minister.:*"We are all against a Palestinian state, there is no question about it."* (Ha'aretz,5/18/15)

Transportation and Intelligence Minister Yisrael Katz (Likud) has been in the Knesset since 1998. He has served as transportation minister since 2009, but has now been boosted to deal with security issues as well, including membership in the security cabinet.

Public Security Minister and Minister for Public Diplomacy and Minister for Strategic Affairs Gilad Erdan (Likud) is one of the ruling party's most popular politicians, coming in first in the last primaries. A week and half after the coalition was formed, the former communications and home front defense minister renegotiated with the prime minister, winning among other things a significant budget increase for the police, and joined the government on March 25.

Deputy Health Minister Yaakov Litzman (United Torah Judaism) will be the de facto health minister (party members do not assume top ministerial positions on ideological-religious grounds), a position he held between 2009 and 2013. Litzman also chaired the Knesset's Finance Committee in the past.

Culture and Sports Minister Miri Regev (Likud) Regev served as IDF spokesperson between 2005-2008 and was previously the chief military censor.: *"The towns in the Jordan Valley are a strategic and security asset of the state of Israel that must stay in our hands."* (The Guardian, UK, 12/31/13)

Construction and Housing Minister Yoav Galant (Kulanu) He was a top military commander, serving as head of the IDF Southern Command between 2005-2010. He came a hair's breadth from being appointed chief of staff in 2010, before a scandal involving improper construction permits at his home in the rural community of Amikam cost him the job.

Economy Minister and Minister for the Development of the Negev and the Galilee Aryeh Deri (Shas) In 1999 he was convicted of accepting bribes, fraud and breach of trust and served two years in prison. Before the elections, he won a drawn-out battle for control of the ultra-Orthodox party from former leader Eli Yishai.

Energy and Infrastructures Minister Yuval Steinitz (Likud) has been in the Knesset since 1999. He has served as finance minister and, in the most recent government, as intelligence minister.

Science and Technology Minister Danny Danon (Likud) : *"Enough with the two-state-solution. Land-for-peace is over. We don't want a Palestinian State. We need to apply Israeli sovereignty over all Jewish communities in Judea and Samaria. It's been about 20 years since the Oslo Accords. That's finished and now we're ready for new ideas...We are a nationalist government and not a government that will establish a Palestinian government on 1967 lines."* (Arutz 7,10/2/12)

Absorption Minister and Jerusalem Affairs Minister Ze'ev Elkin(Likud) : *"For 20 years, we talked about what to give and why. Now the time has come for an entirely different discourse. This is our land, and it's our right to apply sovereignty over it. Regardless of the world's opposition, it's time to do in Judea and Samaria what we did in [East] Jerusalem and the Golan."* (Times of Israel,7/16/12)

Agriculture Minister Uri Ariel (Jewish Home) : *"There will be just one state between the Jordan River and the sea, and that is the State of Israel."* (Middle East Monitor, 5/30/14)

Religious Affairs Minister David Azoulay (Shas) has been a member of Knesset since 1996, but is a first-time minister. He served in the past as deputy interior minister.

Tourism Minister Yariv Levin (Likud) has been in the Knesset since 2009. He has served as coalition chairman and as head of the Foreign Affairs and Defense Committee.

Welfare Minister Haim Katz (Likud) is also the head of the Israel Aerospace Industries Workers Union. He has served in the Knesset on and off since 1999.

Environmental Protection Minister Avi Gabai (Kulanu) is not a member of the Knesset. He helped Kahan form the Kulanu party and coordinate its campaign. He served in the past as the CEO of the Bezeq telecommunications company.

Deputy Foreign Minister Tzipi Hotovely (Likud) deserves special mention in the list of ministers because she will be the de facto foreign minister until Netanyahu manages to hand the top diplomatic post to a new coalition partner.: *"This land is ours. All of it is ours. We expect as a matter of principle of the international community to recognize Israel's right to build homes for Jews in their homeland, everywhere."* (The Guardian, UK, 5/22/15)

Minister of Gender Equality, Minorities and Senior Citizens Gila Gamliel (Likud) will head a mouthful of a ministry, a combination of what was once the Senior Citizens' Affairs Ministry and the post of Minorities Minister. She previously served as deputy agriculture minister and as deputy Knesset speaker.

Minister without portfolio Ofir Akunis(Likud), a longtime ally of the prime minister and former Netanyahu spokesman, was left as the government's second minister without portfolio.

Sammanställt av Jakub Srebro

Benjamin Netanyahu with Sheldon Adelson, left Photo by Eyal Warshavsky / BauBau

Bibi med sin gode vän Sheldon Adelson, som äger Israels största tidning - Israel Hayom - och är en viktig finansiär av republikanska senatorer och kongressmän. Sheldon Adelson är också inblandad i finansieringen av ett antal stora bosättningsprojekt. Om ni tycker att jag antyder att det finns något inte riktigt kosher i Bibis vänskap med Sheldon, så har ni rätt.

Jakub Srebro

Partierna i Knesset

Likud (Benjamin Netanyahu)

<https://likud.org.il/en/>

Likud har inte någon formell plattform i någon fråga. Historiskt sett är det fortfarande det enda partiet som har dragit sig tillbaka från israeliska områden - först från Sinai 1982 under den dåvarande premiärministern Menachem Begin som en del av fredsöverenskommelsen med Egypten. 1997 under premiärminister Benjamin Netanyahus första mandatperiod delade man Hebron och lät den större delen ställas under den palestinska myndighetens beskydd.

2005, under den dåvarande premiärministern Ariel Sharon, drog man sig ensidigt tillbaka från Gaza-remisan. 2009, under Netanyahus första mandatperiod som premiärminister, införde han det första moratoriet någonsin för att börja bygga bostäder i alla bosättningar. Samma år höll han ett anförande vid Bar-Ilan-universitetet som stödde idén om två stater för två folk. Under hans sista sex år som premiärminister avtog byggande i bosättningarna på Västbanken men antalet utfärdade anbud ökade liksom mängden av den mark som regeringen legaliserade för att bygga ut området.

Netanyahu har genomgående lovat att inte dela Jerusalem.

Han har insisterat på att palestinier måste erkänna Israel som **judisk** stat inom ramen för ett slutgiltigt avtal.

Under valkampanjen sade han att i ljuset av de tilltagande hoten från extremister från terroristgrupper i Mellanöstern, är det inte möjligt nu att göra territoriella eftergifter till palestinierna, och har lovat att stå fast vid stöd för Judéen och Samarien.

Zionist Union (Isaac Herzog)

<http://hamahanehazioni.co.il/platform>

Zionist Union uppmanar till två stater för två folk och ett slutgiltigt avtal om en tvåstatslösning som skulle få stöd från arabvärlden. Israels slutliga gränser borde inbegripa bosättarblocken. Palestinska flyktingar ska inte kunna återvända någonstans inom Israels slutliga gränser och bör i stället återvända till den framtida palestinska staten.

Jerusalem borde stärkas som Israels eviga huvudstad, enligt partiets plattform.

Man säger inget om Jerusalem ska vara en enad eller delad stad fastän partiledaren Isaac Herzog under valet har talat om en enad stad. Han har också talat för stöd för att frysa bygganden i isolerade bosättningar

för att hejda Israels isolering på den internationella arenan och medge att ett slutligt avtal med palestinierna blir till. Upprättelse för judiska flyktingar för arabisk mark borde inbegripas i ett sådant avtal.

Bayit Yehudi (Naftali Bennett)

<http://www.baityehudi.org.il/main/principles#10>

Bait Yehudi tror inte på en palestinsk stat i östra Jerusalem eller någonstans på Västbanken; därför motsätter de sig till förhandlingar om en tvåstatslösning väster om Jordanfloden. Likaledes motsätter man sig att palestinska flyktingar från andra länder skulle få återvända till Västbanken.

Dess partiledare, Naftali Bennett, liksom deras partiplattform, uppmanar till omedelbar annektering av Area C på Västbanken, där ca 350 000 israeler bor och där alla bosättningar ligger. Man vill bevilja israeliskt medborgarskap till vad man uppskattar till 50 000 palestinier som bor i Area C. Den del av palestinierna som bor i Area A och B bör få autonomi. Åtgärder bör vidtas för att hjälpa deras ekonomi att blomstra. Gaza, bör avskiljas från Västbanken och Israel och i stället enbart anslutas till Egypten.

United Torah Judaism (Yaakov Litzman, Moshe Gafni)

https://en.wikipedia.org/wiki/United_Torah_Judaism

Partiet är en allians mellan Degel HaTorah och Agudat Israel - två

ultraortodoxa partier. United Judah Judaism sade att man inte tar någon formell ställning till den israelisk-palestinska konflikten, inklusive Västbanken.

Dess primära fokus ligger på religion och socioekonomiska frågor. Alla partiets ståndpunkter beslutas av ett råd med rabbinska åldermän.

Traditionellt sett intar partiet dock en högerlinje i fråga om konflikten och Judéen och Samarien.

Yisrael Beyteinu (Avigdor Liberman)

<http://www.beytenu.org/the-vision-of-yisrael-beytenu-israel-our-home-2/>

Yisrael Beytenu tror på en tvåstatslösning som skulle uppnås både tillsammans med palestinierna och den moderata arabvärlden. Dess plattform uppmanar till ett tillbakadragande av Israels gränser så att det inbegriper största möjliga antal judiska medborgare i Israel och största möjliga antal palestinier i Palestina, inklusive israelisk-arabiska områden innanför 1967 års gränser, som triangeln och Wadi Ara-regionen.

Israeliska araber borde kunna bestämma om de vill behålla israeliskt medborgarskap.

Kulanu (Moshe Kahlon)

<http://www.kulanu-party.co.il/platformcategory/>

Partiledaren Moshe Kahlon, en f.d. Knesset-ledamot för Likud, och hans nya parti, Kulanu, har en mittenplattform som uppmanar bosättarblocken och judiska bostadsområden kring Jerusalem att utgöra en del av Israels slutliga gränser i det slutgiltiga avtalet som kommer att slutas med palestinierna. Man motsätter sig också att palestinska flyktingar återvänder till någonstans innanför Israels slutliga gränser. Plattformen uppmanar till ett återupplivande av det brev från 2004 där den tidigare USA-presidenten George Bush lovade Likuds tidigare premiärminister Ariel Sharon att dessa principer skulle upprätthållas i ett slutgiltigt avtal.

Yesh Atid (Yair Lapid)

<http://www.yeshatid.org.il/defense>

Yesh Atid tror på en tvåstatslösning som inbegriper ett enat Jerusalem och ett bevarande av bosättningarna sådana som Ariel, Gush Etzion och Ma'aleh Adumim samt att små och isolerade bosättningar evakueras.

Man motsätter sig att palestinska flyktingar återvänder någonstans innanför Israels slutliga gränser. Man uppmanar till ett omedelbart stopp för att bosättningar byggs utanför bosättarblocken medan förhandlingar pågår med palestinierna.

Ett slutgiltigt avtal med palestinierna om en tvåstatslösning borde ske parallellt med ett regionalt fredsavtal med moderata arabgrannar.

Den palestinska staten skulle demilitariseras och Israel ha rätten att bibehålla sina säkerhetsintressen.

Meretz (Zehava Gal-On)

<http://elections.meretz.org.il/platform/>

Meretz söker en lösning på den israelisk-palestinska konflikten via en regional fredsplan som bygger på det arabiska fredsinitiativet 2002 som skulle inbegripa en överenskommen lösning på frågan om palestinska flyktingar. Den skulle också grunda sig på ett återvändande till gränserna före 1967 med begränsade territoriella utbyten som skulle bibehålla Israels identitet som judisk och demokratisk stat.

Palestinska flyktingar skulle ha rätten att återvända till den framtida palestinska staten. Gazaremsan skulle bli en integrerad del av den staten. Jerusalem skulle bli ett enat stadsområde men vara politiskt delat i två huvudstäder, en för den israeliska och en för den palestinska staten. För ett återupptagande av förhandlingar mellan två jämbördiga och oberoende stater uppmanar Meretz FN's säkerhetsråd att erkänna Palestina som stat och acceptera den som medlemsstat i FN.

Joint (Arab) List (Ayman Odeh)

www.hadash.org.il/

Joint (Arab) List stödjer en tvåstatslösning. Man förespråkar ett

återvändande till gränserna före 1967 med östra Jerusalem som huvudstad i en palestinsk stat. Som ett resultat av detta skulle alla bosättningar på Västbanken behöva monteras ner och säkerhetsbarriären, som man kallar "den rasistiska separationsmuren", skulle nedmonteras.

Joint List kräver också att alla politiska fångar släpps och palestinska flyktingars rätt till återvändande, grundat på FN's resolution 194.

Shas (Aryeh Deri)

<https://en.wikipedia.org/wiki/Shas>

Shas är ett ultraortodoxt parti, som framför allt representerar sefardiska

och orientaliska judar. De förordar införandet av Halakha som grund för det legala systemet.

Shas kräver att de sefardiska och orientaliska judar som tvingades lämna sina egendomar när de utvandrade till Israel, skall kompenseras. Detta ställs som villkor för en fredsuppgörelse med PLO.

Shas motsätter sig alla former av offentliga uttryck för homosexualitet. Man anser inte heller att kvinnor skall sitta i Knesset.

Översättning: Anja Emsheimer

Det israeliska samhället är inte extremt så den politiska mittfåran kan fortfarande få övertaget

Vår politiska kultur är sjuk och kan inte omvandla den folkliga viljan till en för folket fungerande ledning. Så vi måste nu definiera en ny mittfåra.

Vid den tredje och fjärde titten verkar resultaten från valet nyligen vara mindre dystra än de tycktes vara vid första och andra titten.

Den första goda nyheten är att Naftali Bennett förlorade en tredjedel av sin makt. Det berodde delvis på att hans parti uppfattades som homofobiskt - och i det nya Israel kan man inte vara både cool och homofobisk på samma gång.

Den andra goda nyheten är att Avigdor Lieberman förlorade två tredjedelar av sin makt därför att unga rysktalande människor här inte längre frågar efter vitrysk politik utan kalifornisk.

Den tredje goda nyheten är att extremisten Moshe Feiglin kickades ut ur Likud och Shas-avfällingen Eli Yishai misslyckades att komma in i Knesset. Till skillnad från (upplysta?) Europa tillbakavisar (mörka?) Israel kandidater och partier som klart och tydligt ses som rasistiska.

Den fjärde goda nyheten är att ledaren för Joint Arab List, Ayman Odeh, har gett upphov till ett stort enat arabiskt parti för i den demokratiska judiska staten får män och kvinnor göra det de inte får i de flesta arabstaterna - rösta och bli valda i ett fritt och rättvist val.

Den femte goda nyheten är att det oförfalskat nationalistiska lägret vann mindre än en fjärdedel av rösterna, och det splittrade ultra-ortodoxa lägret vann lite mer än en tiondel av rösterna. Så majoriteten i Israel är uppenbarligen fortfarande en majoritet som man kan förhandla med. Kanske är den t.o.m. en som man kan bygga - eller rädda - ett land med.

Alla dessa goda nyheter i valet 2015 har överskuggats av en enda förkrossande nyhet - premiärminister Benjamin Netanyahus oomstritt stora seger över mediakoalitionen som bildades mot honom. Men bara sex veckor efter bombnedslaget natten den 17 mars är denna nyhet redan gammal.

Den 34:de regeringens desperata förlossningsarbete visar utan tvivel att kung Bibi inte är någon kung. Drottning Sara är inte någon drottning och Netanyahus fjärde monarki är inte någon monarki. För i slutändan är allt här fallfärdigt, bräckligt och temporärt. Allt här är en obetydlig shtetl. I den ynkliga lilla israeliska staden är allt ett enda tricksande, myglande och köpsläende, och allt är privat.

Har vi ett ledningsproblem? Vi saknar helt någon form av ledning. Är administrationen svag? Vi befinner oss i ett vakuum, inte i någon administration. Vår politiska kultur är sjuk och oförmögen att översätta den folkliga viljan till en lugn, fungerande ledning för folket som strävar mot en hoppets horisont.

Uppenbarligen var mycket av det vi tänkte och skrev för inte så länge sen grundlöst. Det är inte sant att Israel gjorde en skarp högersväng, det är inte sant att Netanyahu regerar ensam.

Å andra sidan är det skrämmande, i den situationen (igen), att det inte finns någon kung. Situationen med akut instabilitet är skrämmande. Det sätt som saker och ting sköttes av den förra regeringen och det sätt som de sköts nu - finns inget att göra åt saken.

Med det sätt som saker och ting har sköts och sköts är det omöjligt att sluta fred eller uthärda ett krig. Det är omöjligt att uppmuntra till en social revolution men även omöjligt att garantera ekonomisk tillväxt. Vårt underlägsna politiska system har förfallit ännu mer eftersom det förlorar kontrollen.

Slutsatsen är uppenbar - vi behöver ett mittenparti. Israel behöver ett sunt, starkt, värdigt mittenparti liksom luften vi andas. Eftersom det israeliska samhället inte är så extremt, är det möjligt att skapa ett nytt. Eftersom Israel redan befinner

sig i kris, är det avgörande att skapa ett nytt mittenparti.

När vi ser de motbjudande utbrotten i den gångna politiken, måste vi nu precisera denna politiska mittfåra.

Kring den kan vi sen skapa den politikiska framtiden.

Ari Shavit

<http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.655262>

Översättning: Anja Emsheimer

Ayman Odehs jungfrutal i Knesset den 4 maj 2015

Herr talman, ärade Knesset! Året är 2025, 10-årsplanen för att bekämpa rasism och ojämlikhet har burit frukt. Hundratusentals arabiska anställda har integrerats i den privata sektorn, hightech-ekonomin och inom den offentliga sektorn. De sociala klyftorna mellan arabiska och judiska medborgare har minskat påfallande mycket, och ekonomin har blomstrat till gagn för alla invånare. Judar lär sig arabiska, araber övar flitigt på sin hebreiska. Judiska och arabiska studenter bekantar sig med båda folkens stora tänkare och filosofer.

Arabiska samhällen har nu var sina regionala översiktsplaner och har därmed gjort sig av med bitter besvikelse över att folks hem har förstörts. I landets institutioner med makt och höga poster, i regeringsdepartement och domstolarna kan man hitta folk från alla samhällsskikt. Palestina har firat sitt oberoende. Israel och Palestina har knutit band inom kultur, turism och handel, grundade på ömsesidigt erkännande och överenskommelser om en rättvis lösning på en urgammal konflikt.

Allt detta hände först efter att vi kom till insikt om att båda folkens sanna intressen är gemensamma, båda söker livets goda. Det är inte bara ett önsketänkande, vi kan lyckas med det. Vi kan antingen vidga klyftan mellan oss eller så kan vi välja livet.

Herr talman! Jag står här på uppdrag som representant för Joint List och dess 13 representanter i Knesset. De i sin tur återspeglar hela mångfalden i det arabiska samhället, och våra judiska partners i kampen för fred och demokrati. För en månad sedan var jag med i en marsch till Jerusalem tillsammans med representanter från de byar i Negev som inte erkänts. Vi startade i byn Wadi al-Na'am som inte erkänts. På 50-talet samlade staten ihop alla dess invånare på en enda plats, och sedan dess har de bott nära den giftiga soptippen i Ramat Hovav utan elektricitet, avloppssystem eller vatten. Det var i Wadi al-Na'am som jag träffade Salem, 6 år, som efter mörkrets inbrott bara kunde sitta och stirra på ljusen från ladugårdarna i kibbutzerna och familjegårdarna i närheten.

Kamrater i Knesset! Försök att för ett ögonblick se livet genom Salems ögon. Se det genom Majids ögon, en student vid universitetet i Tel Aviv, som inte kan hyra en lägenhet. Tänk er att han hör att telefonen läggs på när hans accent känns igen eller när de uppfattar hans namn. Se livet genom Imads och Amals ögon, ett ungt arabiskt par som söker efter ett hem. Staten har byggt 700 nya städer och byar sedan grundandet - alla 700 har varit judiska och inte en enda arabisk by eller liten stad i Galileiska Triangeln. De flesta existerande arabiska samhällena har inte någon aktuell översiktsplan, och jag undrar: Var är det tänkt att ett arabiskt par ska bo? I luften?

Sätt er i Hibas ställe; en livlig flicka som just har slutat högstadiet och söker jobb i köpcentret. Hon råkade se en annons men upptäckte att platsen bara kunde sökas av dem som hade gjort sin militärtjänst. Behöver man verkligen militära färdigheter för att servera? De här ungdomarna är medlemmar av den mest utbildade generationen i det arabiska samhällets historia, men dörrar slås i ansiktet på dem gång efter gång.

På uppdrag av Wadi al-Na'ams Salam, å studenten Majids vägnar, i Imads och Amals namn och i Hibas namn står jag här framför er.

En protestvissling från Yinon Magal från Jewish Home: Och i Marwan Barghoutis namn.

Tillförordnade talmannen Yitzhak Vaknin: Ursäkta men man brukar inte avbryta ett jungfrutal.

Issawi Freij (Meretz) till Magal: Ni är verkligen nybörjare.

Tillförordnade talmannen Yitzhak Vaknin: Mina herrar, förvärra inte situationen, jag kommer inte låta någon avbryta.

Ayman Odeh (Joint list): Knessetkamrater! Jag står här framför er som representant för en nationell minoritet som staten envist vägrar att acceptera på det sätt som den själv definierar sig. Jag kan hundratals dikter utantill av Mahmoud Darwish, Samih al-Qassem och Tawfiq Ziad, och jag fick privilegiet att läsa Emile Habibis och Mohammad Ali Tahas böcker, fastän araberna inte får läsa dem i skolan. Är det inte dags att vår agenda sätts först på dagordningen i skolsystemet?

Mina damer och herrar! Arabiska är ett officiellt språk. Det står på gatuskyltarna i Tel Aviv som en del av stadsmiljön, och hör och häpna, det blev inte någon katastrof för de boende på någon gata där. Att erkänna nationella rättigheter berövar inte resten av befolkningen något. Tvärtom berikar det vårt svängrum. Vi kommer att fortsätta kravet på att bli erkända som en nationell grupp med full rätt till medborgerlig och nationell jämställdhet, och vi kommer att kämpa för det.

Herr talman! Jag identifierar mig starkt med det judiska folkets lidande under många generationer. Jag känner den smärta som det judiska folket måste bära, en smärta som har sina rötter i det förgångna. Och jag förstår verkligen den oro som många judar upplever. Jag avfärdar den inte på något vis. Men judarnas lidande kan inte berättiga orättvisan eller diskrimineringen mot arabiska medborgare. Ej heller berättigar det ett fortsatt underkuvande av det palestinska folket i de ockuperade områdena. Ministrar i regeringen fördjupar ockupationen, kränker det palestinska folkets elementära rättigheter och överför alla våra skatteintäkter till bosättningar snarare än till missgynnade delar av samhället. Och medan allt detta pågår finns det de som kräver av arabiska Knesset-ledamöter att sluta tala om ockupationen. Det finns t.o.m. de som utlovar att vår klagan över vår nöd skulle få ett välvilligt mottagande om vi bara förblir tysta om problemet.

Och jag vill fråga er, Knesset-kamrater - hur kan jag fortsätta att tåla inför mitt folks tragiska öde på Västbanken, i Gaza och flyktinglägret i Yarmouk? Den palestinska tragedin fortsätter varje dag, varje timme, och Israel förnekar alltjämt sitt ansvar för att ha skapat denna situation.

Vi kommer inte att blunda för vad som händer runt omkring oss och vi kommer inte sluta att sträva efter frihet, rättvisa och försoning. Det är

vår rättighet och skyldighet såsom palestinier och såsom israeliska medborgare att ta varje chans att ropa: Släpp mitt folk! Våra systrar och bröder har också rätt till frihet. Denna vackra mark är utmärkt för oss alla, araber och judar. Om vi gör den till ett slagfält, skulle det splittra oss; om vi tillsammans sår fröna för vår framtid, skulle vi välsignas med massor av deras frukter.

Knesset-ledamöter! I min ungdom blev jag inspirerad av den folkliga kampen som det palestinska folket förde under den första intifadan, och ledde solidaritetsdemonstrationer i Haifa. Jag var bara 15 år när jag kallades av Shabak (General Security Service). Först förstod jag inte betydelsen av det, jag trodde att jag hade fått någon slags belöning och kände mig stolt. Så sakteliga började jag inse vilken katastrof som hade drabbat mig. Det blev det ena förhöret efter det andra. Jag började misstänka alla. Så jag bröt banden med alla mina vänner. Om det inte hade varit för mina föräldrar, Fatma och Adel som idag sitter på åhörarläktaren, vet jag inte om jag hade klarat mig.

Den som då var chef för Shabak är ledamot i Knesset och är här idag (Yaakov Peri). Jag vänder mig till er med huvudet högt, som en man som inte ens för en dag har glömt ungdomstiden i Haifa, fylld av passion och hopp, vars liv Shabak så när hade förstört. Trots det förgångna vädjar jag till er och förväntar mig att ni ska vara en modig partner och

verka för jämställdhet och demokrati för alla medborgare.

Nu skulle jag vilja vända mig till de arabiska medborgare som gav oss sin röst och sitt förtroende: våra mor- och farföräldrar tillhörde den generation som upplevde Nakban.

(På arabiska)

Våra föräldrars generation var den som hade kämpat och överlevt i skuggan av orättvisa och diskriminering. Vår generation är den som kommer att uppnå jämlikhet.

Mina bröder och systrar! Historien har lärt oss att vi inte behöver oro oss för att vår nationella identitet skulle försvinna. Det Ottomanska riket var bestämt på att den arabiska identiteten hos de arabiska invånarna skulle bort och de skulle bli turkar. Man försökte göra slut på varje drag av arabisk identitet, och alla arabiska intellektuella, författare och poeter avrättades. Men allt detta ledde till den stora turkiska bedriften bland araberna: de lade sig till med det turkiska ordet Tuz (=salt på turkiska, AE) för att förlöjliga detta. Kan ni höra det öronbedövande skrattet från förr?

Medan den israeliska militären styrde över de arabiska medborgarna försökte man att förödmjuka vår nationella stolthet. Som den kände poeten Mahmoud Darwish skrev: Saj'ī, ana Arabi - skriv ner: jag är arab.

Bröder och systrar! Ge inte efter för förtvivlan och misströstan.

(På arabiska)

Vår identitet är stark, och vi ska försvara den och ändå engagera oss i staten och försäkra oss om att vi har ett inflytande. Stolthet och nationell identitet står inte i motsättning till att vara en del av det öppna samhället och staten.

Bröder och systrar! Jag började mitt anförande med året 2025, och jag vet att situationen nu 2015 är helt förändrad. Vi har en lång resa framför oss, det kommer att bli en hel del ojämnheter och hinder på vägen. Det finns de som kommer att hitta fel hos oss, medan andra kommer att önska att vi faller på eget grepp. Men de svårigheterna kommer inte att avskräcka oss eller bryta ner vårt humör. Tillsammans och hand i hand kommer vi att fortsätta vår resa. Vårt andliga fyrton, Polstjärnan, kommer att vägleda oss så att vi går den rätta vägen.

Herr talman! Jag, Ayman Odeh, utgör inget hot, inte heller den halva miljon människor som röstade på oss. Herr premiärminister! Varje medborgare borde glädja sig över att befolkningen röstar, varje medborgare borde vara stolt över att de skyndade till vallokalerna trots den policy som premiärministern förespråkar. Dessa väljare kräver medborgerlig och nationell jämställdhet för sig och för alla medborgare.

I det forna Grekland var folkförsamlingen i Aten döende, inte p.g.a. en yttre fiende. Den rasade

samman p.g.a. lagen om uteslutning. Uteslutningen, den bokstavligen förflyttningen från staden, möjliggjordes genom en demokratisk röst, av medlemmarna i församlingen på grund av deras åsikter.

Och när uteslutning blev ett populärt redskap förlorade församlingen i Aten sin moraliska auktoritet. Idag, när majoriteten verkar för bojkottlagen, lagen (finansieringen) om NGO's, Nakbalagen, nationalitetslagen, Admissions Committees Law och lagförslagen om att begränsa Högsta domstolens makt, är vi inne i en epok av israelisk uteslutning. Detta är inte enbart majoritetens tyranni, detta är förföljelse.

I det senaste parlamentet talade partiledarna om en ny politik, men de insisterade på att leda med gammal politik fylld av hat och provokationer. Vårt svar, vårt moraliska ansvar är att stå sida vid sida av alla samhällsgrupper som marginaliserats i samhället: etiopierna, mizrahim, de ultraortodoxa, ryssarna, inhyrd arbetskraft och de hemlösa. Vi kommer också att stå sida vid sida med dem som fostrats att frukta och hata oss. Ja, de som hatar oss. De, liksom vi, förtjänar jämställdhet. Orättvisa på en plats är ett hot mot

rättvisa överallt som Martin Luther King har framhållit.

Knesset-ledamöter! Bredvid mina exalterade familjemedlemmar finns även min son Asil. Om två dagar fyller han fyra år. Asil fick sitt namn efter sin farbror, Asil Asleh, min frus bror som sköts till döds vid en ålder av 17 år i byn Arraba under händelserna i oktober 2000 när han sökte skydd i en olivlund och inte utsatte någon för fara. De ansvariga ställdes aldrig inför rätta, och rättvisa har inte skipats. Vi kommer att sträva efter rättvisa och försäkra oss om att den kommer att skipas.

När min son föddes, på samma dag som hans farbror, tog vi det som ett omen. Vi beslöt att kalla honom Asil för att visa att vi har valt livet. Vad som än händer kommer våra barn och barnbarn att leva tillsammans i detta land, araber och judar. Vi har inget annat val än att välja livet. Låt oss välja livet.

Översatt av Sol Salbe, The Middle East News Service, Melbourne, Australien.

<https://www.facebook.com/notes/sol-salbe/ayman-odeh-maiden-knesset-speech-4-may-2015/10152867398111662>

Ayman Odeh (Joint List)

Översättning: Anja Emsheimer

Prenumeranter av JIPF bladet, som vill bli informerade om JIPFs offentliga möten, som händelsevis blir utannonserade med kort varsel via vår e-mejl lista, ombedes att skicka sina e-mejladresser till:

redaktionen@jipf.nu

med uppmaningen: **"håll mig informerad!"**

Israels nya vice utrikesminister: 'Detta land är vårt. Hela landet är vårt'

Tzipi Hotovely höll ett anförande för israeliska diplomater där hon säger att hon ska försöka uppnå internationellt erkännande för bosättningar på Västbanken.

I torsdags förmedlade Israels nya vice utrikesminister ett utmanande budskap till det internationella samfundet där hon säger att Israel inte är skyldigt att be om ursäkt för sin politik i det Heliga landet och citerar religiösa texter för att underbygga sin övertygelse om att det tillhör det judiska folket.

Tzipi Hotovelys anförande var en illustration på vilket inflytande högkåren i premiärminister Binyamin Netanyahu's nya regering har och de utmaningar han kommer att möta när han försöker övertyga världen om att han är seriös i sin strävan efter fred med palestinierna.

Hotovely, 36, tillhör en generation av unga hökar i Netanyahu's Likud-parti som stödjer byggandet av bosättningar på Västbanken och motsätter sig en överlåtelse av erövrade mark till palestinierna. Eftersom Netanyahu har en svag majoritet i parlamentet, skulle dessa lagstiftare komplicera alla försök att återuppliva fredssamtal.

Med Netanyahu även som ställföreträdande utrikesminister är Hotovely för närvarande landets toppdiplomat på heltid.

I ett öppningsanförande för israeliska diplomater sade Hotovely att Israel alltför mycket har försökt att blidka världen och måste stå upp för sig själv.

"Vi måste återgå till den grundläggande sanningen om vår rätt till detta land," sade hon. "Detta land är vårt. Hela landet är vårt. Vi har inte kommit hit för att be om ursäkt för det."

Hotovely, som är ortodox jude, underströk sitt anförande med bibliska yttranden där Gud lovade landet Israel till judarna. När hon senare talade på engelska, signalerade hon att hon skulle försöka få till globalt erkännande av bosättningarna på Västbanken, något som möter brett motstånd.

"Vi förväntar oss att det internationella samfundet ser som en principfråga att erkänna Israels rätt att bygga hem för judar överallt i deras hemland," sade hon.

Hotovely kommer att sköta departementets dagliga frågor men Netanyahu kommer att ansvara för utrikespolitiken.

Under valkampanjen nyligen retade Netanyahu upp sina allierade i väst genom att säga att han under sin tid inte skulle tillåta en palestinsk stat. I onsdags talade han om för EU's utrikeschef som var på besök att han fortfarande står fast vid en tvåstatslösning.

Netanyahus talesman, Mark Regev, avstod från att kommentera

Hotovelys anförande men sade att Netanyahus uttalande i onsdags återspeglar hans policy.

Associated Press, 22 maj 2015
<http://www.theguardian.com/world/2015/may/22/israels-new-deputy-foreign-minister-this-land-is-ours-all-of-it-is-ours>
Översättning: Anja Emsheimer

Nedslag från JIPFs resa till Israel/Palestina

Mellan den 15 och 22 mars 2015 besökte en grupp från Palestinagrupperna i Sverige (PGS) och Judar för Israelisk-Palestinsk Fred (JIPF) Palestina och Israel. En mindre grupp från JIPF stannade ytterligare en vecka. Under hösten och vintern har hela gruppen deltagit i en studiecirkel tillsammans för att lära sig mer om situationen.

Resan gick från Tel Aviv till Jenin och Nablus för att sedan ha Jerusalem som utgångspunkt för vidare utforskning. Även besök i Ramallah, Hebron och Jeriko ingick i det späckade programmet. Här kan du läsa några klipp ur de dagböcker som deltagarna skrev under resan.

16/3

Vi besökte Frihetsteatern i Jenin där Jonathan Stanczak från Sverige arbetar.

I dag har teatern 17 anställda och en budget på 4 miljoner kronor, och ca 100 personer i Jenin är

engagerade i teatern. Den räknas som en viktig del av flyktinglägret och är en av de största palestinska teatrarna. Det hindrar inte att det som spelas ofta är kontroversiellt och inte alltid tas emot väl av den palestinska myndigheten.

Ockupationen är inget som stannar vid yttre förtryck, betonar Jonathan, utan skapar lätt en "crabmentality", man försvarar sitt eget förtryck, våldet äter sig in i medvetandet och teaterns uppgift är att skapa ett kulturellt motstånd mot ockupationen.

Frihetsteatern vill skapa en subkultur, ett möjligt annat alternativ och en annan referens för palestinier för att motverka reproduktion av förtryck gentemot varandra och fungera som en motkraft till de negativa förväntningar som finns på den egna gruppen. De arbetar mycket med förtroende och tillit i teatergrupperna för att tillsammans kunna kämpa för en framtid som inte är som nuläget.

17/3

Efter en kall natt i Nablus begav vi oss än en gång till ett flyktingläger. Denna gång till Askar Camp som är ett av de tre stora läger som finns i Nablus, där besökte vi det som kallas "Social Development Center", ett av de projekt PGS stödjer i Palestina.

Centret har varit avgörande i många människors liv efter både första och andra intifadan. Man försöker hjälpa människorna genom att utveckla och stärka dem, och det är det som var grunden till att projektet startades från första början vid mitten av 1900-talet. Innan centret öppnades fanns det inga skolor eller sjukhus för de flera tusentals människor som bodde där. Centret erbjuder utbildning inom bl a IT, mänskliga rättigheter och allmänna studier, samtidigt som man erbjuder en mängd olika kulturella aktiviteter. Mest fokus är det på barnen och ungdomarna som man vid tidig ålder försöker utbilda och ge dem möjligheter som de annars inte skulle fått, eftersom att de unga och de kommande generationerna är framtiden.

18/3

Morgonen inleddes med nyheterna om att Netanyahu vann valet, en man som precis före valet uttryckte att han inte längre är för en palestinsk stat. Vissa av oss tänkte på de ord den kände journalisten Gideon Levy sa då vi träffade honom vår första kväll i Tel Aviv: "Det finns inget hopp om förändring inifrån Israel. Alla är hjärntvättade - ingen vet något om

ockupationen. Varför vilja förändra sin vardag? Det är endast små, små grupper som har koll. Det är av största vikt att förändring kommer utifrån."

Det är alltså omvärlden som måste se till att det blir en förändring. Vi har alla ett ansvar.

Besök i Ramallah

Vi tog oss förbi Kalandia Checkpoint och vidare till Ramallah. Där mötte vi den karismatiska Dr Mustafa Barghouti. Han är parlamentariker för partiet Al Mubadara och ordförande för Palestine Medical Relief Society. Han inledde mötet med att tala om valresultatet och den apartheidpolitik som förs, och som kommer fortsätta att föras. Mustafa Barghouti berättade även om sommaren och de fruktansvärda händelserna i Gaza. Han uttryckte också sin frustration över hur alla tv-agenturer struntade i att visa filmer han själv fångat från Gaza; filmer som visade att Israel använde sig av bombtunnor - vilket innebär att de inte hade specifika måltavlor som de själva hävdade, utan att de utplånade hela områden. Precis som Gideon Levy, förklarade Mustafa Barghouti vikten av att andra länder måste sätta press på Israel, vägra varor från bosättningar och sluta acceptera Israels brott mot internationella lagar.

19/3

På Al Saraya Center for Community Services i Gamla stan i Jerusalem möter vi Hiyam.

Al Saraya Center grundades 1971

av kvinnor, i syfte att stödja palestinska familjer i just Gamla stan i Jerusalem. De har ett mycket fint bibliotek, en datoravdelning med flera datorer som används av framför allt kvinnor och barn. Även volontärer från palestinska universitet deltar i arbetet. Woman empowerment, att stärka kvinnor, är enligt Hiyam en av centrets viktigaste uppgifter som de arbetar med, för att förändra situationen som blivit allt värre sen 1967.

Många problem har uppkommit i Gamla Stan: drogberoendet är värst, våldet ökar, över 50 % av barnen blir "drop outs", det vill säga lämnar skolan från årskurs 5. De som är kvar klarar nästan aldrig att gå vidare till högre utbildning. Centret möjliggör för dem som hoppat av skolan att ta upp studier igen upp till högre årskurser. Det underlättar också för dem att få jobb senare.

Al Saraya Center har även ett "awareness program" som lär ut vilka rättigheter kvinnor har. Detta är väldigt viktigt, det minskar våldet mot kvinnor och hjälper föräldrarna att ta hand om sina barn. Det finns en hårfrisörsutbildning som gör att kvinnorna kan tjäna pengar. Det är ett arbete som kan utföras från hemmet - kvinnorna får också utbildning om hår, hud och naglar. Centret arbetar mycket med "life skills" där framför allt barnen lär sig att uttrycka sig och stärka sitt självförtroende. Men det är inte lätt...

För barnen är situationen i Gamla Stan mycket tuff. Den läroplan ("curriculum") man använder sig av i Gamla Stan är i huvudsak israelisk. De flesta läroplaner lyder under det israeliska undervisningsministeriet. Barnen får inte lära sig om sin historia i skolan vilket leder till att de får svårt att riktigt känna sin identitet. Det finns olika program för barnen: till exempel att stärka läsandet, eftersom att de ofta har ett mycket begränsat ordförråd. Genom att använda berättelser, drama m.m. lär de barnen att uttrycka sig. Om barnen får rätt verktyg, går det snabbt framåt. Inte heller i skolan kan barnen få tillräckligt med stimulans, lärarna hinner inte med i de stora klasserna. Det finns numera också en klubb för barn mellan 8 och 11 år, framför allt av sociala skäl, där de kan samtala om hur de har det.

Eftermiddagen:

På Oasis of Peace - Wahat Al-Salam - Neve Shalom mötte vi Rita.

Fader Bruno grundade byn på 70-talet. I början fanns bara några hus och skjul. Idag består byn av 60 familjer, jämt fördelade på israeliska judar och palestinier i Israel. Det finns också fem blandade skolor runt om i Israel, men där lever man inte tillsammans. Byn vill visa sitt val att leva tillsammans, låta barnen gå i samma skola. I Israel är det alls inte så i övrigt. Man vill ge samma möjligheter till alla barnen och tjäna som ett exempel för båda folken. 1984 öppnades de första tvåspråkiga skolorna där barnen får lära sig arabiska och hebreiska från början,

faktiskt redan innan de börjat skolan. I början av 90-talet började folk höra talas om skolan och byn och ville låta sina barn gå i skolan. Det ledde till stora diskussioner, eftersom de judiska barnen inte kunde arabiska vilket skulle skapa obalans mellan barnen. Men nu kan de i alla fall både läsa och skriva arabiska om än inte perfekt. Man får respektera detta. 180 barn går i deras skola, 90 % av dem kommer utifrån WAS/NS. Man försöker utvidga verksamheten med upp till 260 barn. Viktigast är att fostra barnen, också att leva sina olikheter, känna till sin historia och göra allt tillsammans. Det är dessa barn som kommer att förändra situationen.

Numera har ca 60 000 studenter deltagit i workshops och seminarier. En del av dem har flyttat till byn; vad man än gör så är det tillsammans man gör det. Majoriteten i byn är sekulära. Israel tillåter inte att man får fira Nakbadagen, men byn har kommit på olika sätt att minnas både Nakban, Förintelsen och The Memorial Day. Där pågår många diskussioner, som om man ska göra värnplikten - många har blivit refuse-niks, alltså vägrat göra värnplikten, medan en del gör det. Konflikter inom byn försöker man lösa genom diskussioner, samtal, "fights" m.m., och följer upp dem senare. Men vad man sen väljer att ta ställning till är individens fria val.

Deras hemsida är: <http://nswas.org>
Det finns en stödförning i Sverige som man når genom:
catharina.hjortzberg@telia.com

20/3

Besök i Hebron, Västbankens största stad, och organisationen Youths Against Settlements som sätter kameror i händerna på ungdomar för att de ska kunna dokumentera övergrepp från ockupationsmakten. Här blir Isa vår guide när vi vandrar genom den gamla stadskärnan.

Efter att vi passerat en check-point når vi Shuhada street i Gamla stan som brer ut sig som en öde öken. Alla 800 affärer är stängda och palestinier är förbjudna att leva och gå här. Här i hjärtat av Hebron finns en judisk bosättning med runt 500 mycket aggressiva boende bosättare som skyddas av 1000 soldater. Cordobaskolan som ligger alldeles ovanför bosättningen har stora problem med stenkastning mot eleverna som varje morgon och eftermiddag måste passera en trappa som går förbi bosättningen. Vi ser hur några bosättarbarn kommer ut med leksaks-k-pistar i händerna. Här har Följeslagarprogrammet som uppgift att ledsaga eleverna till skolan varje dag och garantera att det finns en internationell närvaro som kan dokumentera vad som händer.

När vi går genom souken ser vi hur hönsnät har spänts ovanför själva gatan för att förhindra bosättarna som bor i de ockuperade husen ovanför att kasta sopor på de palestinier som går därnere.

Eftersom det är fredag är de fåtal

affärer som brukar vara öppna nu stängda och Gamla stan är näst intill övergiven.

Det deprimerande besöket i Hebron blev ett ytterligare bevis på att konflikten i Israel/Palestina snart måste få ett slut.

22/3

När halva gruppen rest hem fortsatte resten idogt att ta vara på tiden. Under söndagen gjorde vi en tur runt östra Jerusalem under ledning av Ruth Edmonds, verksamhetsledare för ICAHD, en NGO med konsultativ status i UNESCO. ICAHD började med att arbeta mot de israeliska myndigheternas förstörelse av palestinska hus men har nu en bredare inriktning.

Enligt Ruth handlar det mesta om demografi - en demokratisk judisk stat förutsätter att judar är i majoritet, annars måste man tillämpa apartheidlagar för att försäkra detta. Efter Naqba, när en stor del av den palestinska befolkningen fördrevs/flydde efter självständighetsförklaringen 1948, var judar i klar majoritet i Israel. Men de fick, jämfört med palestinerna, få barn. Mycket av lagstiftningen har gått ut på att förhindra att palestinerna får medborgarskap i Israel.

- 1967 erbjöds palestinier israeliskt medborgarskap förutsatt att de svor trohet mot Israel. De flesta vägrade av politiska skäl. De fick i stället "permanent uppehållstillstånd", d.v.s. de har skyldigheter (betala skatt) men

inga rättigheter. Trots att palestinerna utgör enbart 30% av Jerusalems befolkning kommer 46% av stadens skatteinkomster från palestinier, 10-15% av investeringarna går till de arabiska delarna av staden. Till exempel finns det ingen återvinning och dålig sophämtning i de arabiska områdena vilket gör att det snabbt blir skräpigt.

- Om man lämnar staden i mer än tre år, t.ex. för att studera, ryker uppehållstillståndet. Vill man gifta sig med någon som bor på den palestinska västbanken får personen inte flytta till Jerusalem (det skulle öka den arabiska befolkningen).
- Den mycket snåriga kartan över Jerusalem lämnar de arabiska byarna utanför stadsgränsen men odlingsmarkerna innanför. På dessa marker byggs nya judiska stadsdelar upp.
- Ett stort flyktingläger, Shu'fat, ligger innanför stadsgränsen men utanför muren. Flyktinglägret, som funnits sedan 1948, bebos av 18 000 personer i allt högre hus för att man skall få plats. Flyktinglägret har tillsammans med stadsdelen 'Anata 100 000 invånare. UNWRA står för det mesta av servicen där, dock kan vattenförsörjningen vara avstängd i månader. På andra sidan muren finns nya judisk bosättningar, Pisgat Omer och Pisgat Ze'ev, med breda gator, återvinningsplatser, sportanläggning och parker. Där bor cirka 50 000 personer, av dem

är 1400 palestinier som lyckats köpa lägenheter där.

- Slutligen: Möjligheten att förstöra hus. I de arabiska stadsdelar som ligger innanför Jerusalems gränser är det i praktiken omöjligt att få tillstånd att bygga nya bostäder som kan öka

befolkningen. Dessutom åläggs husägaren att bekosta rivningen vilket är dyrt.

Turen blev en mycket konkret och skakande upplevelse.

*Maria Bergom-Larsson
Klippt ur Olle Katz' blogginslag*

Därför seglar vi igen

PRESSMEDDELANDE: 2015-05-11 21:56

Lgår avseglade trålaren Marianne av Göteborg från hemmahamnen mot östra Medelhavet och Gaza. Det är Ship to Gaza i Sverige och Norge som tillsammans med den internationella frihetsflottan nu gör ett nytt försök att med fredliga medel bryta den inhumana och illegala blockaden mot den belägrade palestinska befolkningen på den lilla strandremsan mellan Israel och Egypten.

En invändning är given: behövs inte båtar till annat i Medelhavet?

Från Mellanöstern och Nordafrika tvingas människor att fly för sina liv undan krig och förföljelse. Cyniska människosmugglare berikar sig på livsfarliga transporter i sjöodugliga farkoster. I en annan del av regionen - Gaza - kan människor inte ens fly från sina sönderbombade hem. Belägringen från Israel och Egypten är nära nog total.

Flyktingkatastrofen i Medelhavet och den katastrofala blockaden mot

Gazas instängda befolkning hänger så sett samman. Båda beror på människofientlig politik, despotiska regimer, sönderfallande stater. Båda beror på att det s k internationella samfundet hellre tittar åt ett annat håll än tar sitt ansvar. Det är i detta läge ideella rörelser som Ship to Gaza och Läkare utan gränser tvingas agera genom att skicka båtar till undsättning och försvar för människovärdet, till Tripoli och till Gaza stad.

En annan invändning kommer lika säkert som spam i inkorgen: beror inte blockaden mot Gaza på att området styrs av Hamas, som Israel och numera också Egypten behöver skydda sig emot?

Det är den bilden Israels högerregering och dess megafoner trumpetar ut. Senast på ledarplats i Dagens Nyheter (4/5). Under rubriken "Öka trycket på Hamas" upprepar ledarskribenten en retorisk figur som blivit omkväde i tidningens Mellanösternbevakning: att göra

huvudsak till bisak och tvärtom. I klartext: det är inte den israelisk-egyptiska blockaden utan regerande Hamas som är huvudproblemet. Blockaden och den israeliska ockupationen omskrivs som en bisak. Följaktligen är det inte mot Gazas 1,7 miljoner stora palestinska befolkning som de israeliska krigen riktas, utan mot - Hamas.

Det felaktiga i denna verklighetsbeskrivning framträder med fruktansvärd tydlighet om en tar del av de vittnesmål som den israeliska organisationen Breaking the

Silence samlat in och som världspressen har refererat den senaste veckan (också DN 5/5). I dem berättar israeliska soldater att de fått uttryckliga order att inte skilja mellan militära och civila mål när anfallet mot Gaza inleddes den 17 juli förra året. Så sett har DN rätt: i israelisk krigsvokabulär är "Hamas" bara ett annat namn för allt palestinskt, allt levande i Gaza.

Det är ingen tillfällighet att Ship to Gaza denna gång seglar en fiskebåt till Gaza. Blockaden, som om några veckor går in på sitt nionde år, berö-

2015 års medlemsavgift

Varför vänta på påminnelsen?

Ett nytt verksamhetsår: JIPF:s trettioandra! I din hand håller du JIPF-bladet, med återigen, som vi tycker, en hel del mycket intressant läsning.

Årsmötet stundar. JIPF driver på med samordningen av våra europeiska systerorganisationer - möte i Berlin. Under 2015 blir du, som medlem som vanligt inbjuden till möten som behandlar intressanta ämnen, eller där vi firar judiska högtider. Du är mycket välkommen då. JIPF har aktiva medlemsgrupper i både Stockholm och Göteborg.

JIPF är en ideell förening!

Så snälla du, betala din avgift i tid så fort som möjligt:

290kr medlemskap inkl. JIPF-bladet

540kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet

140kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet

190kr endast JIPF-bladet

plusgiro 475 29 17-7

OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

var den belägrade befolkningen rörelsefrihet och handel med omvärlden, mediciner och livsmedelssäkerhet, utbildningsmöjligheter och framtidshopp. De palestinska fiskarna, som av de israeliska ockupationsmyndigheterna är förbjudna att gå utanför en zon på sex (6) sjömil, utsätts dagligen för trakasserier, blir beskjutna och får sina båtar beslagtagna.

Liksom Ship to Gazas aktion med Estelle 2012 kommer Marianne att besöka hamnar under färden, där opinionsbildande evenemang kommer att arrangeras. Efter Göteborg angörs Malmö-Köpenhamn innan det bär av vidare längs Europas kust. I östra Medelhavet kommer Marianne sammanstråla

med andra fartyg ur Frihetsflottan innan de tillsammans seglar mot Gaza stad.

För att en rättvis fred ska kunna uppnås och för att den palestinska stat som Sverige och många andra länder har erkänt ska få förutsättningar att fungera, kräver vi i Ship to Gaza:

- att blockaden omedelbart hävs;
- att hamnen i Gaza stad öppnas och görs brukbar;
- att säkra transportleder upprättas mellan Västbanken och Gazaremsan.

Talespersoner

Ann Ighe: +46 709 740 739

Dror Feiler: +46 702 855 777

Victoria Strand: +46 727 356 564

Nu är det demokrati eller apartheid

I ett uttalande en dag före valet gjorde Benjamin Netanyahu klart att om han skulle bli omvald som premiärminister kommer en palestinsk stat aldrig bli verklighet. Nu är han vald. Strategin Netanyahu har haft gentemot palestinierna och den så kallade fredsprocessen är att ständigt förhala, för att samtidigt fortsätta och fördjupa bosättnings- och ockupationspolitiken. Strategin har hittills lyckats. Även om ingen verkligen trodde på att Netanyahu var intresserad av fredssamtalen fortsatte någonting som kallades för fredsprocess. Och "så länge det fanns en chans" har omvärlden avstått från att använda skarpa

verktyg för att sätta stopp för den snart 50-åriga ockupationspolitiken.

Men om Israels tilltänkte statsminister nu deklarerar att tvåstatslösningen inte längre ligger på bordet - och att fredsprocessen därför är definitivt död - då bör det inte längre finnas något "business as usual" för världens ledare att gömma sig bakom. De som formar EU:s politik i Mellanöstern har gjort klart att den pågående "fredsprocessen" och förhoppningarna om en framtida palestinsk stat var det som hindrade EU från att sluta att endast protestera mot Israels brott mot internationell lag och ta till vad som kan beskrivas

som någon form av sanktioner. I och med Netanyahus valseger kommer även USA att ställas inför ett dilemma. Hur kan man berättiga USA:s veton mot resolutioner i FN:s säkerhetsråd, nu när den israeliska regeringens officiella ståndpunkt är att en palestinsk stat är ett "ickealternativ" och att Västbanken tillhör Israel och inte palestinierna?

När etnonationalism och kolonial bosättnings- och ockupationspolitik kastar sin långa skugga över framtiden för israeler och palestinier och när maktrelationen mellan Israel och Palestina öppet kan kallas för apartheid är det upp till det internationella samfundet - EU, FN och USA - att agera. Nu bör dörren vara öppen för den internationella brottmålsdomstolen att utreda om den israeliska

bosättningspolitiken är en krigsförbrytelse och bryter mot Genevekonventionen. Nu bör världssamfundet ansluta sig till BDS (bojkott, avinvesteringar, sanktioner) som man gjorde när man förmådde den sydafrikanska regeringen att till slut nedmontera apartheidsystemet. Nu bör EU agera genom att suspendera Israels förmånliga associationsavtal med EU. Och nu bör det internationella samfundet stödja den palestinska myndighetens beslut att vända sig till FN och andra internationella institutioner för att få stöd för sina rättmätiga strävanden för en palestinsk stat och lika rättigheter - såväl nationella som individuella - för alla människor mellan Medelhavet och Jordanfloden. För nu är det demokrati eller apartheid.

Dror Feiler

Adaktusson vill inte att blockadens konsekvenser ska synas i media

Lars Adaktusson skriver i Expressen den 9 juni 2015 att Ship to Gaza är ett medialt upptåg. Men vad är det Adaktusson inte vill ska synas i media?

Är det att skolorna i Gaza tvingas ha undervisning i dubbla skift därför att det inte finns tillräckligt med klassrum som står upp sedan förra kriget? Är det att bostadshusen inte kan byggas upp efter kriget därför att byggnadsmateriel inte släpps in i området? Är det sjukhusen som inte fungerar på grund av de strömavbrott som följer i blockadens spår?

Är det att palestinska fiskare attackeras på daglig basis av israeliska och ibland egyptiska marinen i sina egna fiskevatten? Att de dödas, skotts-kadas, tillfångatas och får sina båtar och redskap beslagtagna och förstörda. Inte ens Adaktusson kan beskriva de palestinska fiskarnas konfrontationer med blockadmakterna som ett medieupptåg eftersom de sällan skildras i internationell press. Det är därför våra aktioner behövs. För att vända världens blickar mot den rättslöshet och den humanitära nöd som blockaden skapar. Det gör

uppenbarligen Adaktusson orolig, för han vill inte att blockadens groteska konsekvenser ska synas i media.

Helst vill Adaktusson få oss att tro att blockaden inte finns. Enligt honom är det Hamasregimen som "håller Gazaborna instängda i det som brukar kallas världens största utomhusfängelse". Mycket finns att säga om Hamas men det är faktiskt Israel och Egypten som blockerar införseln av livsviktiga förnödenheter och återuppbyggnadsmateriel. Det är den blockaden som i snart åtta år har förvägrat Gazaremsans näringsidkare att exportera. Det är blockaden som inte låter Gazas ungdomar resa ut för utbilda sig till läkare, advokater eller ingenjörer. Det är blockaden som separerar palestinier från palestinier. Det är blockadmakten Israel som inte låter Adaktussons kolleger i EU-parlamentet inspektera det sönderbombade europeiska biståndet på Gazaremsan.

Adaktusson tycker att vi skall bekämpa nöden på Gazaremsan genom att ge stöd åt FN och andra biståndsorganisationer. För bistånd, det lilla som släpps in, är vad Adaktusson tycker att Gazas befolkning skall leva på när blockaden kväver det lokala näringslivet till den grad att Hamasregimen idag är områdets största arbetsgivare.

Hade han brytt sig om att fråga biståndsorganen själva så hade fått veta att det inte är pengar och

resurser som är flaskhalsen i deras arbete. Det är återigen blockaden som fått biståndsberoendet att eskalera samtidigt som den utgör det största hindret för ett effektivt biståndsarbete.

Därför anser de precis som vi, Världsbanken, EU, FN, Amnesty, liksom Sveriges förra och nuvarande regering att blockaden måste hävas om en humanitär katastrof skall kunna avvärijas och om en utveckling mot en rättvis fred skall var möjlig.

Mot dessa representanter för världssamfundet står Adaktusson och några andra extrema blockadvänner och viftar desperat med den så kallade Palmerrapporten. Ett snart fem år gammalt medlingsdokument som saknar all juridisk legitimitet och som inte ens Israel var villiga att skriva under.

Istället borde Adaktusson ta sig en närmare titt på den rapport som Världsbanken publicerade den 27 maj i år. Den delar förvisso en hel del av kritiken mot områdets politiska ledning, men till skillnad från Adaktusson förmår den att särskilja huvudsak från bisak. Det viktigaste skälet till att Gazaborna berövas livsmedels säkerhet, sjukvård, rent vatten, utvecklingsmöjligheter och framtidshopp är också här: blockaden.

Inte heller vi har någon anledning att invända mot kritiken av Hamasregimen. Vad vi vänder oss mot är

idén att det skulle vara legitimt att kollektivt bestraffa 1,8 miljoner människor för att man anser att de har fel regim. En regim som en förkrossande majoritet av dem aldrig har röstat på. Många av dem är tvärtom uttalade motståndare till regimen. Men Adaktusson lär få svårt att hitta någon regimotståndare som tackar blockadmakterna för att de hållits instängda och isolerade i snart åtta år. Det är för Gazas befolkning som Ship to

Gaza seglar igen. Om det provocerar Adaktusson så säger det förmodligen betydligt mer om honom än vad det gör om oss.

Staffan Granér, styrelseledamot i Judar för Israelisk Palestinsk Fred (JIPF) och mediesamordnare för Ship to Gaza Sverige
Mikael M. Karlsson, Ordförande för Ship to Gaza Sverige
Victoria Strand, Läkare och talesperson för Ship to Gaza Sverige

FN utredning fördömer Israel för anfall mot FN-skolor under Gazakriget

Israel var ansvarigt för anfall på sju FN-lokaler som användes som tillflykt för civila under Gazakriget 2014 då 44 palestinier dog och 227 andra sårades, enligt en utredning som FN's generalsekreterare Ban Ki-Moon beställt och dragit sina slutsatser från.

Ban insisterade på att FN-lokaler är "okränkbara".

Frågan är särskilt känslig eftersom lokaliseringen av alla FN-byggnader - inklusive skolor som används som skydd - rutinmässigt ombesörjs av den israeliska militären och uppdateras vid tider av konflikt.

Ban kritiserade även palestinska militanta grupper för att äventyra en del FN-skolor i Gaza genom att gömma vapen på tre ställen som

inte användes som skyddsrum. "Jag är bestört över att palestinska militanta grupper skulle äventyra FN-skolor genom att använda dem som gömsle för sina vapen."

Israeliska diplomater hade utövat press på FN att dröja med publicerandet av rapporten tills Israels egna utredningar om attackerna hade slutförts - de leddes av den israeliske militäre talesmannen, general Danny Efroni. Den israeliska militären påbörjade i september fem brottsutredningar om sina krigsoperationer under Gazakriget, inklusive attacker på en del av FN-skolorna och en incident som dödade fyra palestinska barn som lekte på en strand. (*I samtliga fall "friades" armén. Red. anm.*)

Fastän rapporten inte har någon juridisk status, kommer avslöjandet

av utredningens slutsatser vid en för Israel svår tidpunkt på den internationella arenan, då man står inför allt större internationell isolering p.g.a. sin politik och till följd av att den palestinska myndigheten tidigare denna månad har accepterats i Internationella brottmålsdomstolen.

FN-utredningen - fristående från en utredning som inletts av FN's råd för mänskliga rättigheter - leddes av den pensionerade generalen Patrick Cammaert, en f.d. officer inom den holländska militären, och med militär och juridisk expertis.

När Ban besökte Gaza i oktober, sade han att förstörelsen var "bortom all beskrivning" och "mycket allvarligare" än vad han 2009 hade bevittnat på palestinskt territorium i sviterna av det förra kriget mellan Israel och Hamas.

Chris Gunness, talesman för UNRWA som driver FN-skolorna i Gaza, sade: "Utredningen fann att trots talrika rapporter till den israeliska armén om de exakta GPS-koordinatorerna för skolorna, och

talrika rapporter om närvaron av tvångsflyttade människor - i alla sju fallen som undersökningskommittén hade utrett när våra skolor träffades direkt eller fanns i omedelbar närhet - berodde attacken på IDF.

"Kommittén bekräftar att IDF använt vapenslag som 120 mm högexplosiva anti-tank-projektiler och 155 mm högexplosiva projektiler i eller i närheten av UNRWA-skolor dit civila hade tagit sin tillflykt. ... Inte i någon av skolorna som hade träffats direkt eller i deras omedelbara närhet, kunde man hitta vapen eller se att beskjutning hade kommit därifrån. Om det gick att bekräfta att aktivister hade skjutit raketer från våra skolor, skulle vi fördöma detta, precis som vi kraftfullt fördömt andra kränkningar av vår neutralitet."

Peter Beaumont

The Guardian måndagen den 27

april 2015, senast uppdaterad

tisdagen den 28 april 2015

[http://www.theguardian.com/](http://www.theguardian.com/world/2015/apr/27/israel-responsible-gaza-strikes-un-schools-ban-ki-moon)

[world/2015/apr/27/israel-](http://www.theguardian.com/world/2015/apr/27/israel-responsible-gaza-strikes-un-schools-ban-ki-moon)

[responsible-gaza-strikes-un-](http://www.theguardian.com/world/2015/apr/27/israel-responsible-gaza-strikes-un-schools-ban-ki-moon)

[schools-ban-ki-moon](http://www.theguardian.com/world/2015/apr/27/israel-responsible-gaza-strikes-un-schools-ban-ki-moon)

Översättning: Anja Emsheimer

Pope Francis has recognized "the state of Palestine" and bestowed sainthood on two 19th-century Palestinian nuns, thus symbolically but convincingly declaring the Holy Land "a land of peace (not war...where people (should) build bridges not walls."

Ny rapport redovisar i detalj hur israeliska soldater dödade civila i Gaza: det fanns inga regler

Nyligen tillkännagav en organisation med israeliska soldater, känd som Breaking the Silence en rapport med vittnesmål från över 60 officerare och soldater i Israel Defense Forces som tjänstgjorde under det 50 dagar långa kriget mot Hamas-aktivister förra sommaren på Gazaremsan.

Soldaterna beskriver hur bostadsområden i Gaza blev till sand, hur artillerield sköts för att hämnas fallna kamrater och hur oskyldiga civila besköts av ren leda.

Ledare i Breaking the Silence hävdar att släpphänta stridsregler parade med att tusentals omgångar med artillerield och granater avfyrades i den täta stadsbebyggelsen på Gazaremsan, ledde till omfattande förstörelse och ett stort antal civila dödsoffer. Över 2 100 palestinier dödades; så många som sju av tio var civila, enligt FN och mr-grupper. På den israeliska sidan dödades 66 soldater och sex civila varav ett barn.

Israelisk militär säger (enligt Amnesty International) att Hamas använde mänskliga sköldar och gömde raketgevär, vapen och krigare i skolor, moskéer och sjukhus.

En talesman för Israel Defense Forces avböjde att svara om detaljer i rapporten och sade att Breaking the Silence vägrar att dela information med IDF "på ett sätt som skulle medge ett riktigt svar, och om så krävdes, en utredning". Talesmannen tillade att "i motsats till deras krav agerar denna organisation inte med syftet att rätta till några missgärningar som de påstås ha avslöjat".

Soldaterna som vittnade fick garantier om anonymitet från Breaking the Silence. Boken på 240 sidor på engelska går att köpa via nätet.

Detta är vad soldaterna såg:

En förste infanterisergeant, Gazaremsan:

"Det fanns inga stridsregler. Om du ser nån i det området så är den personen en terrorist. I det sammanhanget var det enkelt. Dom talade om för oss att dom hade uppgifter om att det praktiskt taget inte fanns några civila kvar i det området så om nån skulle komma emot oss så är den personen en terrorist."

Sergeant första klass (lägsta underofficer), pansarkåren, Gaza City:

Stridsreglerna var väldigt, väldigt slappa. Jag skulle inte säga att de sköt allt som rörde sig - men dom

krävde inte formellt tillstånd heller (för att skjuta).”

Förste sergeant i det mekaniserade infanteriet, Deir al-Balah:

”Förutom cigarettpaket hittade vi inget av värde. Man skulle kunna säga att dom där cigaretterna räddade hälsan på en del därför att det var en dag som vi inte hade nåt kvar...Och sen var vi kvar i huset och skyddade oss. ´Ni vaktar tanksen´, sa dom till oss, men vi vaktade inte en enda tanks. Vi bara satt där i Gaza och tog det lugnt. Vi kollade. Vi fick ställen att vakta. Vi stannade i övergivna hus.”

Förste infanterisergeant, Gazaremsan:

”Dom skulle precis skjuta av raketerna och skrek sen (namnet redigerat), ´Skjut inte´ för han kunde höra folk inne i huset, han räddade en hel familj. Dom hittade den här familjen i ett av husen och flyttade dem till ett annat hus, två minuter bort. Det var väldigt konstigt att skydda dem. Vi satte dem i gästrummet. Dom satt alla i en soffa, på en madrass, satt och sa inte ett ord. Det var några ungar där, och några kvinnor och nån som definitivt var pappan. Han gjorde intryck av en pappa. (Namnet redigerat), vaktade dem först, och han hade en påse med godis i sin ficka och han sa att han inte visste om han skulle ge dem lite. Till slut gav vi ungarna lite godis.”

Förste sergeant i pansarkåren, platsen okänd:

”Under träningen sa man till oss att vi bara skulle gå in i hus som hade bombarderats rejält med granater och ju fler dess bättre - och med granatkastare om ni kan använda dem. Om du ska ´öppna´ ett hus? Ta inga risker, använd din granatkastare, använd varje verksamt hjälpmedel du har. Sikta, skjut och gå in sen. Du vet inte om det finns nån därinne eller inte. Ge dem rejält med granateld, bara skjut. Såna order var det vi fick för att gå in i hus.”

Förste infanterisergeant, norra Gazaremsan:

”Vi hörde om en gammal man som gick i riktning mot ett hus som en annan trupp försvarade; soldaterna visste inte riktigt vad dom skulle göra så dom gick mot honom. Den här karln, 70, 80 år gammal, visade sig vara försåtminerad från topp till tå. Från det ögonblicket var allt mycket, mycket klart: skjut mot fötterna. Och om dom inte går undan, skjut för att döda.”

”Anta att målet var Hamas andre befälhavare för bataljonen i Shujaiyah, då skulle ett anfall ha påbörjats om antalet civila inte var alltför högt. Med för högt menar jag ett tvåsiffrigt tal.”

Förste infanterisergeant, norra Gazaremsan:

”Vi gav eld löjligt många gånger, mängder av skott, och relativt sett var vår eldgivning ingenting. Vi hade missiler med spikar till stridsspetsar (styrda av antitankmissiler) och artilleri, och det fanns tre tanks med oss varje gång - och två D9:s

(bepansrade bulldozers). Jag vet inte hur dom klarade av det, dom som skötte D9:orna vilade inte en sekund. Nonstop, som om dom lekte i en sandlåda. Körde fram och tillbaka, fram och tillbaka och förstörde fullständigt ett till hus, en till gata. Och vid nåt tillfälle fanns det inte ett spår kvar av den gatan. Det var svårt att föreställa sig att det alls brukade finnas en gata där.”

Förste sergeant vid pansarkåren, platsen okänd:

”Vi sköt hela dagen utan nåt syfte. Hamas gick inte att se nånstans - det är som att dom stod på nåt tak med en skylt åt oss som sa ’Vi är Hamas-aktivister.’ Ni vet inte vad som pågår här, och eftersom ni inte vet det, funkar er mänskliga natur så att den blir rädd och alltför försvarsinställd så ni ’skjuter över målet’.”

Sergeant, första klass, enhet okänd, Gaza City:

”Vi förlorade flera soldater där (vittnet refererar till incidenten då sju israeliska soldater dödades när en raket träffade deras APC (en slags stridsvagn, AE). Å ena sidan var det det, å den andra fick man en känsla av galenskap för all eldgivning (till följd av incidenten) - och när det hela var över, fortsatte vi att slåss ’normalt’. Bristen på proportionalitet mellan före och efter - en del skulle säga att det är begripligt, men min känsla var fastän man slåss, får man inte förlora sin känsla för proportioner.”

William Booth

William Booth är byråchef i The Post's Jerusalemkontor. Han var tidigare byråchef i Mexico, Los Angeles och Miami.

<http://www.washingtonpost.com/blogs/worldviews/wp/2015/05/04/israeli-soldiers-reveal-this-is-how-we-fought-in-gaza/>

Översättning: Anja Emsheimer

EU's utrikesministrar yrkar på att varor från Västbanken ska märkas

En majoritet av EU's utrikesministrar uppmanade EU's utrikeschef att påskynda ett förslag om märkning av produkter från bosättningar på Västbanken. I ett brev anmodade diplomaterna Federica Mogherini att ta ledningen och försäkra ”en korrekt och sammanhållen tillämpning av EU's lagstiftning om märkning”.

Den belgiska utrikesministerns framstöt, Didier Reynders, fick stöd av toppdiplomaterna i Storbritannien, Frankrike, Spanien, Danmark, Irland, Kroatien, Malta, Nederländerna, **Sverige**, Portugal, Slovenien, Italien, Luxemburg, Finland och Österrike.

Efter att ha lovordat Mogherini för att ha förnyat EU's åtagande i fredsprocessen i Mellanöstern, upp-

märksammar brevet utrikesministern (*FM är EU's höga representant för utrikes- och säkerhetsfrågor, AE*) på ett liknande brev från 2013 till hennes föregångare som insisterar på att genomförandet av unionens lagstiftning var en viktig del av Mellanöstern-policyen.

"Vi följer EU's offentliga åtagande som Rådet antog i maj och december 2012 samt nyligen i november 2014 vad gäller fredsprocessen i Mellanöstern, och anser fortfarande att detta är ett viktigt steg för att fullt ut tillämpa EU's mångåriga policy att bibehålla tvåstatslösningen," skrev utrikesministrarna i brevet.

De betonade att "europeiska konsumenter verkligen måste kunna lita på varifrån varorna kommer som de köper. Gröna linjen (Israel) och palestinska producenter kommer att dra nytta av det."

För närvarande är det bara en handfull EU-nationer som har ålagt sina stormarknader att märka produkter från israeliska bosättningar. Som nämnts i brevet hade kravet på en enad europeisk policy vad gäller att märka varor från Västbanken väckts åtskilliga gånger på senare år.

Nyligen arbetade EU's utrikestjänst i Bryssel med ett förslag för att ålägga alla 28 unionsmedlemmar att märka bosättarprodukter. Men genomförandet måste ske stat för stat och det var oklart huruvida det

skulle finnas en laglig mekanism för tillämpning.

Högre tjänstemän har sagt att om nästa israeliska regering fortsätter byggandet på Västbanken, kommer unionens första större beslut att inbegripa riktlinjerna för märkning. Givet den diplomatiska frysningen mellan Israel och palestinierna och den pågående spänningen mellan Jerusalem och Washington är det mycket tveksamt huruvida amerikanerna den här gången skulle skynda till Israels försvar.

Högre tjänstemän inom Israels utrikesministerium kritiserade skarpt breven från EU-diplomaterna. "Det är oklart varför europeiska stater diskuterar restriktioner mot israeliska produkter t.o.m. innan en ny regering har bildats. Det är ett orättvist uppträdande."

Tjänstemännen varnade uttryckligen européerna för den hala is som man hamnar på genom att märka bosättarprodukter, vilket skulle kunna sluta i en omfattande bojkott av israeliska varor. "Den europeiska konsumenten kommer inte att förstå skillnaderna och deras psykologiska svar kanske blir att undvika israeliska produkter."

Itamar Eichner

16 april 2015/Israel News

<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4647959,00.html>

Översättning: Anja Emsheimer

**Till Ms Federica Mogherini, EU's höga representant för
utrikesfrågor och säkerhetspolitik och ordförande i Europeiska
kommissionen**

***Re: en ny inställning hos EU för
att lösa den israelisk-palestinska
konflikten, den 11 maj 2015***

Bästa höga representant, bästa utrikesminister,
Nyvalet av Benyamin Netanyahu som Israels premiärminister och bildandet av en ny israelisk koalitionsregering kräver nu brådskande åtgärder av EU för att utforma en sammanhängande och effektiv policy i fråga om Palestina.

The European Eminent Persons Group on Middle East issues (EEPG) ger följande kommentar och rekommendation för hur policyn borde se ut.

Som vårt uttalande i april 2014 klargjorde har vi sedan en tid sett Oslo-Madrid-processen som definitivt avliden. De möjligheter den lade fram genom sitt fokus på en direkt lösning av konflikten, kvävdes av ömsesidig misstro, av palestinsk oenighet och av Israels brist på intresse för ett resultat vilket klart visade sig i en storskalig utvidgning av bosättningar.

Mr Netanyahu uttalade olika åsikter om Palestina under och vid tiden för valkampanjen nyligen, de flesta av dem var kallsinniga inför tanken på en palestinsk stat. Vi har klart för oss och är övertygade om att han har föga avsikt att förhandla seriöst om

en tvåstatslösning inom tiden för den kommande israeliska regeringen. Vi har inte heller något högt förtroende för att USA's regering kommer att kunna ta ledningen för nya förhandlingar med den kraft och opartiskhet som en tvåstatslösning kräver.

(...)

EEPG är fortsatt övertygade om idén om en tvåstatslösning. Vi kan inte se något bättre alternativ än att antingen upprätta en icke-judisk demokrati eller en judisk icke-demokrati inom de aktuella områdena, ingendera vore en stabil lösning.

(...)

Vi vidhåller vår åsikt att den nuvarande ekonomiska och politiska hjälpen som Europa och Amerika ger den palestinska myndigheten inte uppnår mycket mer än att bibehålla Israels ockupation av Västbanken och det inspärrade Gaza. Den palestinska myndighetens svaga kontroll över befolkningens lojalitet på Västbanken har krävt ett stort beroende av Israel vad gäller säkerhet och annat beroende, i första hand finansierat av Europa och USA. Gaza har skamligt nog lämnats dörhän.

(...)

Ett nytt tillvägagångssätt

En sådan policy borde inbegripa följande moment:

(...)

- + EU's stöd i FN's säkerhetsråd för en resolution som antingen
 - i) uppmanar till nya förhandlingar och sätter en obligatorisk tidsfrist för att slutföra ett avtal om att få till stånd en tvåstatslösning; eller
 - ii) skapar en större likvärdighet mellan de israeliska och palestinska parterna genom ett erkännande av en palestinsk stat och kraftfullt stöd för Palestinas anslutning till internationella avtal och organisationer;
 - (...)
- + ett (...) kraftfullt yrkande på ett slut på utvidgande av bosättningar och på att nuvarande bosättarmark inbegrips i varje förhandling om en slutgiltig territoriell status;
- + en uppmaning om stöd för fullständiga och lika rättigheter för alla medborgare inom staten Israel, oberoende av etnisk bakgrund;

+ i linje med det brev som 16 utrikesministrar i EU skickade till den höga representanten den 13 april 2015, bör EU's införande av riktlinjer för korrekt ursprungsmärkning av bosättarprodukter, kompletteras med tuffare åtgärder för att begränsa en expansion av bosättningar och för att förverkliga EU's policy att inte erkänna israelisk suveränitet bortom 1967 års gränser genom alla EU-israeliska relationer; (...)

The European Eminent Persons Group uppmanar den höga representanten och ministerrådet att snarast beakta dessa förslag på allvar och med sikte på att lägga fram en ny policy inom loppet av år 2015.

Er tillgivna,

*Medlemmar i The European Eminent Persons Group:
Översättning: Anja Emsheimer*

"Att bojkotta keso är tillåtet men inte om den kommer från bosättningarna"

Advokat Gaby Lasky: Det faktum att överklagandet av bojkottlagen förkastats ändrar Israels grundläggande konstitutionella bestämmelser. Att bojkotta keso är tillåtet men inte om den kommer från bosättarna."

Igår (onsdagen den 15 april) underkände Högsta domstolen i Jerusalem överklagandet av "Antibojkottlagen" som f.d. Knessetledamoten Uri Avnery, Gush Shalom, lämnat in tillsammans med andra israeliska

freds- och mr-grupper, vilket bevarar den lag som högermajoriteten i Knesset flera år tidigare hade infört, kriminaliserar varje uppmaning till bojkott av Israel och definierar en bojkott av bosättarprodukter som även en "bojkott av Israel".

"Detta är ett bedrövligt utslag med långtgående följder", sade advokat Gaby Lasky som representerade Gush Shalom i överklagandet. "Domarna ändrade i själva verket Israels grundläggande konsti-

tutionella lag såsom vi känner till den, och gav upprätthållandet av bosättningar i de ockuperade områdena företrädesrätt framför alla medborgares fundamentala rättighet till politisk frihet. I själva verket har Högsta domstolen tagits över av de politiska regler som antidemokratiska högerkrafter driver, och sätter sitt godkänntmärke på en lag vars syfte är att tysta ner en sida i det politiska spektrumet.”

Lasky fortsatte: ”Detta är ett utslag som skulle ha varit okomplicerat och enkelt. Domstolen borde ha tagit ställning för yttrandefriheten - särskilt som Högsta domstolen själv tidigare hade fastslagit tydliga gränser för vad som gäller vid kränkningar av denna grundläggande frihet. Ett tydligt och aktuellt hot mot den allmänna ordningen eller nationella säkerheten, och ett förbud mot uttryckliga uppmaningar till våld eller rasism - hittills har dessa varit den enda anledningen som skulle kunna rättfärdiga en kränkning av yttrandefriheten. Med det nya utslaget gav domstolen efter för en besvärande parlamentarisk majoritet som hittade på nya och oacceptabla anledningar för att slå mot yttrandefriheten.

”I den rättsliga situation som staten Israel skapat i och med antibojkottlagen som Högsta domstolen nu ratificerat, är det acceptabelt att mana till bojkott av keso beroende på dess höga pris - men absolut förbjudet att mana till bojkott av samma ost pga. att den har

producerats i en bosättning”, sade Lasky. (Hänvisningen gäller ”Bojkottkampanjen mot keso” som hade utlöst den sociala massrörelsen i Israel 2011).

Gush Shalom, det israeliska fredsblocket, som var först med att lämna in ovanstående överklagan, uttryckte sin besvikelse över det bedrövliga utslaget som bibehåller det förbud som högermajoriteten i Knesset infört - och som därmed gör varje medborgare eller grupp som manar till bojkott av bosättningar eller produkter därifrån skyldiga till allvarliga straff. Högsta domstolens utslag är särskilt oroande och illavarslande vid detta kritiska ögonblick - just när agendan för Netanyahus samtal med partierna i extremhögern om att bilda en ny regeringskoalition inbegriper förslag på nya drakoniska åtgärder i syfte att utdela förödande slag mot Högsta domstolen själv liksom även mot yttrande- och mötesfriheten i Israel.

Det är oacceptabelt att ha en lag som fastställer att ”en bojkott av territorium som kontrolleras av Israel” är likvärdigt med en bojkott av Israel. Det är en väsentlig skillnad mellan Israels legitima och suveräna territorium och de territorier som ockuperats 1967 - som inte är en del av Israel enligt internationell lag, och faktiskt inte heller enligt Israels egna lagar. Att bygga bosättningar på de ockuperade områdena är en kränkning av internationell lag. Huvudsyftet med dessa bosättningar är att omöjliggöra för palestinierna att

någonsin bilda sin egen oberoende stat; därmed blir det också omöjligt för Israels medborgare att någonsin uppnå fred med sina grannar.

Det är deras rättighet, de som är motståndare till bosättningarna för att inte behöva konsumera produkterna därifrån och att ej heller med sina pengar finansiera bosättningsprojekt som de på det bestämdaste motarbetar. Det är aktivisternas rättighet att högt och kraftfullt mana till bojkott av bosättningsprodukter. Det är sådana organisationer, som Gush Shalom, rättighet att sammanställa en detaljerad lista över bosättningsprodukter, offentliggöra den för bredast möjliga allmänhet, sprida den vid ingångarna till affärscentra och uppmana kunder att inte konsumera de produkter som finns på listan. Även nu i efterdyningarna av Högsta domstolens utslag upprepar och bekräftar vi på nytt vår syn att det är denna rättighet som gäller. På senare år var Gush Shalom tvungna att utföra aktiviteter med antibojkottlagen hängande som ett Damoklessvärd över huvu-

det. Vi beklagar att vi, genom domarnas utslag, behöver se detta svärd fortsatt hänga över våra huvuden.

Det bör noteras att den globala rörelsen för att bojkotta Israel (BDS), oberoende av vad någon av oss gör eller önskar, vinner en allt större styrka beroende på den israeliska regeringens politik med ockupation och förtryck. Många runtom i världen - inklusive många judar - anser nu att Israels handlingar under de senaste åren berättigar en bojkott. Det enda riktiga sättet för Israel att tackla denna bojkottkampanj är att ändra politiken i de ockuperade områdena, som gjuter mer och mer bränsle på bojkottbranden.

De flesta som bojkottar finns utomlands utom räckhåll för den israeliska lagen. Bestraffningsåtgärder mot dem som är utsatta för israelisk lag kan inte annat än förvärra situationen.

<http://zope.gush-shalom.org/home/ar/events/1429200763>
Översättning: Anja Emsheimer

Haaretz, söndagen den 17 maj 2015

Det är dags för FIFA att visa Israel rätt kort.

Det måste sägas från början: Jag hoppas att Israel blir uteslutna ur FIFA. Den 29 maj kommer något att hända som skulle kunna ändra på spelreglerna. Det skulle sätta igång en kedjereaktion vars slut är svårt att förutsäga. Om fotbollens ledning visar Israel rätt kort så som palestinierna kräver,

skulle det kunna innebära att fotbollen blir en källa till förändring.

Det skulle innebära att tiden till slut har kommit för Israel att betala för begångna brott och ockupationen. Att israeler börjar bli straffade för något som görs i deras namn, med deras inblandning, deras samför-

stånd och deras pengar. Att Israel fortsätter att bryta mot internationell lag - arrogant och brutalt ger sjutton i den - det har ett pris. Och vilket pris kan vara bättre än att bannlysa Israel från internationella fotbollsspel tills

använda sig av minnet av förintelsen. Politiker och myglare kommer att försöka övertrumfa varandra med rasande uttalanden. Ordföranden för Zionist Union, Knessetledamoten Isaac Herzog,

att de ändrar sitt uppträdande? Det fungerade förvånansvärt bra för med Israels rådgivare på en rad områden, Sydafrika - den internationella bojkotten av apartheid-sporter var en av de avgörande faktorerna som ledde till att regimen föll - och det skulle också kunna fungera med Israel.

Det första svaret på något beslut att avstänga Israel kommer Israel förstås att kalla för ojust, inta offerrollen, sluta leden och lansera en motattack: se vad dom gör med oss, dessa antisemiter, dessa Israel-hatare; vi är en nation som lever ensamma, hela världen är mot oss! Självklart kommer man att

kommer att tillkännage att i sådana frågor finns det ingen opposition och koalition, bara ett folk. Israel kommer att förklara palestinsk fotboll för olaglig genom ett direktiv från en general i Israel Defense Forces: varje grabb med en fotboll kommer att arresteras; en idrottsarena i Gaza kommer kanske att bombas med argumentet att den är ett vapenlager; den palestinska fotbollschefen Jibril Rajoubs kontor i Ramallah kommer att jämnas med marken (inte första gången).

Tjeckien och Kanada kommer att hålla vänskapsmatcher mot Israel; Shimon Peres kommer att organi-

sera en match mellan Mikronesien och palestinierna.

Men ett par månader efter detta, överhettade och nedslagna, utan internationell fotboll eller internationell diplomati i sikte, kommer frågor och tvivel att uppstå. Vad kan Israel göra för att återvända från Djävulsön? Varför gjorde de allt detta? Och förutom det - var det värt det? Är det värt att fortsätta med ockupationen och betala priset som bara kommer att bli högre? Är bosättningarna Itamar och Yitzhar värda att bli uteslutna för?

Sanktionerna och bannlysningarna kommer inte att ta slut i Zürich: FIFA kommer att blåsa för avspark vilket många människor i världen bara går och väntar på.

Sen när priset blir outhärdligt kommer fler och fler israeler att vakna upp ur sin likgiltighet. Det finns inte en chans att de skulle göra det dessförinnan: de har ingen anledning till det - livet är gott, samhället förnekar och hjärntvättar en.

Att bli bannlyst från fotboll dödar ingen. En bojkott kostar inget blod. Det är ett legitimt vapen för att skapa rättvisa och tillämpa internationell lag. Israel har stött och stödjer bojkotter, och uppmuntrar dem: mot

Hamas, mot Gaza och mot Iran förstås. Man deltog t.o.m. i bojkotten mot Sydafrika, trots att man nu är i samma situation. Nu har deras tur kommit.

Kan någon förneka att man har visat gult kort för dem ett otal gånger och fortsatt som om ingenting hade hänt? Borde man inte visa dem rött kort p.g.a. de miljontals fängslade Gazaborna, inklusive Gazas fotbollsspelare?

Kommer FIFA's ordförande Sepp Blatter ihåg fotbollsspelaren vars briljanta framtid han förutsåg - Mohammed al-Qatari från Al-Amari-lägrer, student vid Blatter Soccer Academy i Ramallah? Vet han att Qatari dödades av en IDF-kula som träffade honom i bröstet på 70 m håll medan han protesterade mot det senaste kriget i Gaza? Var inte det ett brott?

Israel visar nu upp en sårad och diplomatiskt överraskad uppsyn och försöker uttröttligt att förekomma det onda påbudet. Kanske det ändå lyckas denna gång med.

Men är det inte dags att vi alla frågar - hur mycket längre?

Gideon Levy

<http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.656746>

Översättning: Anja Emsheimer

Palestinierna drog i sista stund tillbaka kravet på uteslutning av Israel. Det skedde efter att Israel lova lätta lite på reglerna för palestinska lags deltagande i turneringar. Men framför allt var det FIFAs problem med korruptionsanklagelser och Blatters avgång som gjorde att det inte var läge att ta upp frågan nu. Red. anm.

Netherlands to publish new policy on pension payments to citizens living in settlements

The Netherlands will not cut the pension of a Dutch Holocaust survivor living in a settlement, but will soon publish new policy directives on pension payments beyond the Green Line, a spokesman for the Dutch Ministry of Social Affairs and Employment clarified Monday.

The spokesman was referring to a 90-year-old woman whose sage with the Dutch pension authorities was reported on Channel 2 on Thursday night.

According to the report, the unnamed woman - who moved to Israel recently to be with her children because of the increase in anti-Semitism in Europe - received a monthly pension of about NIS 4,300. Upon her move to Israel, that amount was cut by 35% to NIS 3,200 a month.

The move was slammed on Monday by former Labor MK Colette Avital, the head of the Center of Organizations of Holocaust Survivors in Israel, an umbrella agency representing 52 different groups seeking to promote the welfare of survivors.

The spokesman for the Dutch ministry said that since the woman could not have known the consequences of moving to the "occupied

territories," her pension will not be reduced.

Asked by The Jerusalem Post whether this means that other Dutch Holocaust survivors living in the settlements will have pension benefits cut, the spokesman responded: "The Dutch Ministry of Social Affairs will soon publish a modified policy. After publication, this new policy will be applied to new cases. The Dutch authorities cannot yet prejudge the exact provisions of this new policy."

The move comes at a time of increased pressure inside the EU to take substantive steps, and not only issue declarations, to register its displeasure with Israel's settlement policy.

In early 2014 the Netherlands largest pension management company decided to withdraw its investments from Israeli banks because they had branches in the settlements, and in late 2013 the Dutch water giant Vitens declared it was stopping cooperation with Israel's water carrier Mekorot because of alleged infractions of international law regarding the settlements.

HERB KEINON 05/11/2015
[http://www.jpost.com/Israel-News/Politics-And-Diplomacy/Holland-to-slash-stipends-of-Holocaust-survivors-living-in-settlements-](http://www.jpost.com/Israel-News/Politics-And-Diplomacy/Holland-to-slash-stipends-of-Holocaust-survivors-living-in-settlements-402702)

402702

Pax Christi International Favors Recognition of Palestine, Ban on Israeli Settlements

BETHLEHEM, May 19, 2015 (WAFA)

The World Assembly of Pax Christi urged all United Nations member states to recognize the state of Palestine and ban Israeli settlements' construction in the occupied territories.

In a press release that WAFA received, the 160 participants in the Assembly of the international Catholic peace movement in Bethlehem/West Bank from 13th to 17th of May are deeply concerned about Israeli policies that deny Palestinians' rights and preclude the possibility of a two state solution.

Pax Christi International affirmed its full support of Palestinians in their nonviolent struggle to end occupation and Israelis who stand for human rights and international law, including as applied to Palestinians.

It welcomed the Vatican's recognition of Palestine as a sovereign state and said that bilateral recognition is an important acknowledgement of the right of Palestinians to self-determination.

"With the new Israeli government's refusal to turn 22% of the land of the former Palestine Mandate into the new state of Palestine, the UN must implement UNSC Resolution 242,

by which Israel is required to withdraw from the territories occupied since 1967."

Considering that the Israeli government is determined to continue allowing settlement activities and the enlargement of existing settlements, both of which are violations of international humanitarian law, Pax Christi International insisted that all collaboration with occupation must end.

Third parties, including the US, the Russian Federation and EU member states are responsible for ensuring respect for international law, said Pax Christi International.

It added, in order to prevent settlements from becoming profitable, settlement products should be banned.

It also noted that Palestine's membership of the International Criminal Court (ICC), war crimes can be sentenced now.

Participants in the Assembly, who came from five continents, joined the Nakba commemoration in Bethlehem. They remembered the 750,000 Palestinians who were driven out or fled in 1947/1948, as well as the ongoing Nakba, which

threatens Palestinians with expulsion from home and land at any time.

The participants visited refugee camps and farmers in villages in the Jordan Valley and in the south of Hebron, where farmers fear the Israeli military to destroy their houses, water systems and stables if the international community does not act to prevent such violations of international law.

Pax Christi International encouraged both Palestinian and Israeli human rights and peace organizations to continue work for a just

peace in the Middle East based on human rights and international law and proclaim its solidarity with these groups.

It also encouraged all pilgrimages to the Holy Land to engage with the local people of Palestine.

It finally said, "Without hope and vision and solidarity neither the oppressed nor the oppressor can find a way out of violence, war and a culture of death. To stand for life is Pax Christi's international responsibility."

WAFA

<http://english.wafa.ps/index.php?action=detail&id=28521>

Gush ad 5.6.15

It's the occupation, stupid

*"The boycott is
A strategic threat
For Israel!"
Say the country's
Decision makers.*

*The occupation is
48 years old today.
It is the occupation
Which feeds
The strategic threat.*

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

Talespersoner:

Olle Katz, tel.: 0708943402 och Ilan Cohen, tel.: 0768186072

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7